

Arrest

nr. 145 993 van 22 mei 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Oegandese nationaliteit te zijn, op 2 december 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 30 oktober 2014 van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 april 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 mei 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. UWASHEMA, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster verklaart op 7 januari 2014 het Rijk te zijn binnengekomen. Diezelfde dag diende verzoekster een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten. Op 24 oktober 2014 weigerde de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoekster. Op 30 oktober 2014 werd een bevel om het grondgebied te verlaten genomen. Dit is de bestreden beslissing:

“In uitvoering van artikel 75, § 2 / artikel 81 en artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan mevrouw(1), die verklaart te heten (1),

naam : A.

voornaam : CN geboortedatum : (...)1995 geboorteplaats : Parombo nationaliteit : Uganda

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen(2), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 27/10/2014 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen

Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen.”

Verzoekster dient op 26 november 2014 een beroep tot nietigverklaring in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 oktober 2014. Met arrest nr. 141 256 van 19 maart 2014 worden de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus de verzoekende partij geweigerd.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster voert een enig middel aan:

“Schending van het algemene zorgvuldigheidsbeginsel, van artikelen 2 en 3 van de wet aangaande de uitdrukkelijke motivering van administratieve bestuurshandelingen van 29 juli 1991, artikel 62 van de Vreemdelingenwet en artikel 3 het E.V.R.M

Wettelijke bepalingen

Overwegende dat het zorgvuldigheidsbeginsel inhoudt dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden; Dat dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op een zorgvuldige feitenvinding en een nauwgezette belangenafweging zodat het bestuur op basis van een afdoend en volledig onderzoek van het concrete geval tot zijn besluit komt; Dat de zorgvuldigheid de overheid verplicht om onder meer zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk geïnventariseerd en gecontroleerd worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen;

Dat artikelen 2 en 3 van de wet aangaande de uitdrukkelijke motivering van administratieve bestuurshandelingen van 29 juli 1991 bepalen dat “de bestuurshandelingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd” en dat “in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moeten worden vermeld die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moeten afdoende zijn.”;

Dat artikel 62 Vreemdelingenwet eveneens voorziet dat: “de administratieve beslissingen worden met redenen omkleed.”;

Dat eenzijdige rechtshandelingen met individuele strekking die uitgaan van een bestuur en die rechtsgevolgen beogen te hebben voor één of meer bestuurden, afdoende gemotiveerd moeten zijn in de akte die de beslissing zelf bevat;

Dat hiervoor drie voorwaarden vervuld moeten zijn opdat aan de materiële motiveringsplicht zou zijn voldaan, in die zin dat de motieven kenbaar moeten zijn in het administratief dossier, de motieven moeten juist en eveneens draagkrachtig zijn;

Dat de draagkracht op vier elementen slaat, zijnde de logische consistentie (geen tegenstrijdigheden), de juridische aanvaardbaarheid (hanteren van de juiste wettelijke grond en de juiste interpretatie van de wet), de feitelijke aanvaardbaarheid (gebaseerd op de juiste en relevante feiten) en de beleidsaanvaardbaarheid (aansluitend bij het gevoerde beleid);

Dat artikel 3 E.V.R.M. dan weer stelt dat “Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”;

Dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens het “non-refoulement” verplichting als “inherent” aan artikel 3 E.V.R.M. beschouwt;

Dat krachtens het Europees Hof voor de Rechten van de Mens betrokkenen de substantiële gronden moeten voorleggen die aantonen dat ze bij hun terugkeer reëel gevaar lopen om onderworpen te worden aan een behandeling die in strijd is met artikel 3 E.V.R.M.;

Toepassing in onderhavig geval

Dat ten eerste verzoekster een schending vaststelt van de motiveringsplicht in combinatie met de algemene zorgvuldigheidsplicht aangezien bestreden beslissing geen rekening blijkt te houden met de concrete, relevante en pertinente elementen van haar situatie;

Dat bestreden beslissing slechts vaststelt dat een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen;

Dat het bevel om het grondgebied te verlaten verder niet op afdoende wijze wordt gemotiveerd;

Dat artikel 7 Vreemdelingenwet namelijk bepaalt dat:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven”¹ :

met verwijzing naar o.m. R.v.St. nr. 25.491, 18 juni 1985; R.v.St. nr. 74.935, 3 juli 1998;

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten; [...]” (eigen onderlijning)

Dat dit artikel bijgevolg aangeeft dat tevens rekening dient te worden gehouden met “meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag”;

Dat in casu geen rekening wordt gehouden met de hierboven vernoemde internationale rechtsnormen;

Dat evenmin een motivering wordt gegeven van de ontstentenis van de toepassing van deze rechtsnormen;

Dat verzoekster een kwetsbare alleenstaande vrouw betreft; Dat verzoekster omwille van haar geaardheid problemen ondervindt in haar land van herkomst;

Dat bij het nemen van bestreden beslissing, verwerende partij rekening diende te houden met alle concrete en feitelijke elementen van het dossier;

Dat bij de beoordeling van de concrete feitelijke omstandigheden, verwerende partij tot de vaststelling zou zijn gekomen dat het inderdaad om een kwetsbare alleenstaande vrouw gaat in onderhavig geval, en dat een uitvoering van onderhavig bevel om het grondgebied te verlaten een schending zou uitmaken van internationale rechtsnormen;

Dat ten tweede de tenuitvoerlegging van bestreden beslissing een schending zou uitmaken van artikelen 3 EVRM;

Dat verzoekster namelijk haar land van herkomst heeft verlaten omwille van een vrees voor vervolgingen en/of een reëel risico op het lijden van ernstige schade voortvloeiende uit de problemen die zij ondervond omwille van haar lesbische geaardheid; Dat verzoekster reeds omwille van haar seksuele geaardheid werd blootgesteld aan onmenselijke behandeling;

Dat verzoekster omwille van haar lesbische geaardheid gedwongen werd om te huwen met een voor haar veel te oude man; Dat zij door die man regelmatig werd verkracht;

Dat bovendien verzoekster door haar eigen familie werd verstoten;

Dat de situatie in Oeganda betreffende homoseksualiteit onrustwekkend blijft; Dat verzoekster een alleenstaande lesbische vrouw is afkomstig uit Oeganda; Dat uit algemene informatie blijkt dat homoseksualiteit in Oeganda tot heden als onaanvaardbaar wordt beschouwd; Dat hoewel in augustus 2014 de anti-homowetgeving door het Grondwettelijk Hof van Oeganda werd vernietigd, discriminatie ten aanzien van homoseksualiteit blijft bestaan: (...). Dat hieruit blijkt dat verzoekster omwille bij een terugkeer naar haar land van herkomst nog risico loopt op willekeurige gewelddaden; Dat lesbische relaties tot heden maatschappelijk niet aanvaard worden in Oeganda; Dat uit dit rapport eveneens blijkt verzoekster geen beroep kan doen op de bescherming van de autoriteiten;

Dat door middel van dit rapport niet enkel een risico op een schending van artikel 3 EVRM wordt aangekaart, maar eveneens het moeilijk te herstellen ernstig nadeel in hoofde van verzoekster;

Dat verzoekster op geen opvang kan rekenen in haar land van herkomst; Dat zij een jonge vrouw is zonder enige familiale en sociale banden meer in Oeganda; Dat een opvang door haar eigen netwerk is bijgevolg niet mogelijk is in haar land van herkomst;

Dat de specifieke vrouwenprofielen als deze van verzoekster een hoge beschermingsnood in Oeganda nodig hebben;

Dat uit dit alles blijkt dat verzoekster volledig wordt overgelaten aan haar lot, dat een terugkeer naar het herkomstland onmogelijk blijf gezien zij daar niet kan rekenen op hulp van de autoriteiten, noch op die van haar familie;

Dat tevens lijkt dat een toekomst voor verzoekster in Oeganda en een maatschappelijke aanvaarding, gelet op haar seksuele geaardheid van lesbische vrouw die bovendien een gedwongen huwelijk weigerde, helemaal uitgesloten is;

Dat in onderhavig geval, bij de beoordeling van het bevel betekend aan verzoekster om het grondgebied te verlaten dus zeker rekening dient te worden gehouden met het specifiek profiel van verzoekster

aangezien het in casu gaat om een alleenstaande vrouw die asiel aanvraag en waarvan de asielprocedure nog hangende is;

Dat de toestand van homoseksuele in Oeganda zorgwekkend is en dat bijgevolg een ruime toepassing van het voordeel van twijfel gerechtvaardigd is in onderhavig geval;

Zodat uit dit alles ontegensprekelijk blijkt dat de tenuitvoerlegging van bestreden beslissing manifest een schending zou uitmaken van het algemene zorgvuldigheidsbeginsel, van artikelen 2 en 3 van de wet aangaande de uitdrukkelijke motivering van administratieve bestuurshandelingen van 29 juli 1991, artikel 62 van de Vreemdelingenwet en artikel 3 van het E.V.R.M.;

Dat bestreden beslissing de feitelijke gegevens niet heeft beoordeeld, evenmin de eventuele blootstelling aan onmenselijke behandeling, strijdig met artikel 3 E.V.R.M., niet evalueert."

2.2. De in artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het bestuur de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

Artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenbesluit), waarop de bestreden beslissing gesteund is en dat als volgt bepaalt:

"§ 2.- Indien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de vluchtelingenstatus weigert te erkennen en de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen aan een vreemdeling, geeft de minister of zijn gemachtigde, overeenkomstig artikel 52/3, §1, van de wet, aan de betrokkene een bevel om het grondgebied te verlaten.

Onverminderd de opschortende werking bedoeld bij artikel 39/70, van de wet, worden de beslissingen van de Minister of van diens gemachtigde door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 13quinquies betekend."

De gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris kon derhalve, na vastgesteld te hebben dat de asielprocedure van verzoekster beëindigd was en dat verzoekster zich illegaal op het grondgebied ophoudt, in toepassing van artikel 7 van de vreemdelingenwet haar het bevel geven om het grondgebied te verlaten. Gezien de afgesloten asielprocedure, maakt verzoekster met haar betoog niet aannemelijk dat de verwerende partij op kennelijke onredelijke wijze toepassing heeft gemaakt van artikel 75, § 2 van het vreemdelingenbesluit en van artikel 7 van de vreemdelingenwet. Verzoekster betwist overigens niet het motief van de bestreden beslissing waarin vastgesteld wordt dat haar asielprocedure beëindigd is en dat zij niet in het bezit is van een geldig verblijfsdocument.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *"Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen"*. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om te gepasten tijde deze omstandigheden te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. mutatis mutandis: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./ Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

Algemene rapporten op zich volstaan niet om aan te nemen dat er een schending is van artikel 3 van het EVRM, en in casu maakt de verzoekende partij de schending van artikel 3 van het EVRM dan ook niet aannemelijk.

De verzoekende partij bracht haar lesbische geaardheid als hoofdmotief voor haar asielaanvraag aan. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen heeft echter op 24 oktober 2014 geoordeeld dat verzoekster deze geaardheid niet aannemelijk maakt, bevestigd door de Raad met arrest nr. 141 256 van 19 maart 2014. Verzoekende partij kan deze vermeende geaardheid dus niet dienstig naar voren schuiven om zich op een schending van artikel 3 van het EVRM te beroepen.

In casu dient vastgesteld dat zowel het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, als de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zowel de asielaanvraag van de verzoekende partij als haar vraag om subsidiaire bescherming afgewezen hebben om reden dat zij haar relaas niet aannemelijk heeft gemaakt. Verzoekster brengt in het verzoekschrift geen andere elementen aan dan die zij reeds aanbracht in het kader van haar asielprocedure. Aangezien de verzoekende partij geen nieuw element heeft aangebracht dat ernstige aanwijzingen inhoudt van een gegronde vrees of een reëel risico, dient de Raad vast te stellen dat de verzoekende partij in casu onvoldoende concrete gegevens heeft aangebracht die toelaten vast te stellen dat de bestreden beslissing een schending zou uitmaken van artikel 3 van het EVRM.

De verzoekende partij verwijst naar een online artikel om de discriminatie ten aanzien van homoseksuelen in Oeganda aan te tonen. De Raad herhaalt dat verzoekster er niet in slaagt om haar lesbische geaardheid geloofwaardig te maken. Zij maakte pas voor het eerst melding van haar homoseksualiteit tijdens het verhoor door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen en de talloze tegenstrijdigheden en eigenaardigheden in haar verklaringen spreken deze bewering tegen. Bovendien past de verzoekende partij het aangehaalde artikel niet toe op haar eigen situatie.

Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegronnd middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig mei tweeduizend vijftien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. MILOJKOWIC